

MARIE HAMÁKOVÁ



Dvě tváře odpuštění

MŮŽE BÝT USMÍŘENÍ SILNĚJŠÍ NEŽ ZRADA?

Dvě tváře odpuštění

MARIE HAMÁKOVÁ

Dvě tváře odpuštění

MŮŽE BÝT USMÍŘENÍ SILNĚJŠÍ
NEŽ ZRADA?

DVĚ TVÁŘE ODPUŠTĚNÍ

Marie Hamáková

Copyright © Marie Hamáková, 2025

Cover design © Miroslav Ferdinand

Cover illustration © Lyn Randle / Trevillion Images

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2025.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka: Dagmar Pilařová

Jazyková korektura: Lucie Rohanová

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény, jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou, nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-654-9

*Zdeňkovi,
který mě přivedl do světa RC autíček*

Navždy Tvá Maruška

Prolog / MATYLDA

Její řasy se mihotaly ve světle slunečních paprsků, pronikajících do pokoje přes látkové rolety. Působila tak nevinně, až andělsky. Když jsem ji před lety držela v náručí, rozhodla jsem se, že nebudu chtít, aby plnila má přání. Věděla jsem, že se narodila čistá a v životě bude dělat jen to, po čem bude sama toužit. *Nikdy ji do ničeho nechci nutit.*

Nyní se ale všechno změnilo. Pokazilo se to tím nejhorším možným způsobem. Být matka je vážně těžké, nikdy by mě ne napadlo, jak moc.

Rty se jí zachvěly a já se lekla, že se probudí. Lehce jsem ucouvla, abych byla blíže dveřím vedoucím z pokoje. Naštěstí se po chvíli její rysy znovu zklidnily a já se opět přiblížila.

Tolik se toho změnilo od doby, kdy byla Eliška maličká. Prošli jsme si separačními úzkostmi, těžkou pubertou i obdobím odchodu na vysokou, kdy nebylo jednoduché se od sebe odpoutat. Nikdy jsme nepůsobily jako matka a dcera, ale spíš jako kamarádky. Nepřála jsem si, aby někdy pocítila to, co jsem já musela prožívat se svou matkou. Neosobní vztah plný nepochopení.

Odvážila jsem se pohlédit ji po tváři. Tentokrát sebou ani nehnula. Vypadala tak dokonale, když spala. Za tohle bych si hned nafackovala, protože mi došlo, že jakmile je vzhůru, nepůsobí dokonale ani trochu.

Kdo by tušil, že se to s ní tak zvrtně? Nerozuměla jsem jí, a to jsem se zařekla, že tu pro ni vždycky budu. Nebyla jsem... Nedomnívala jsem si to. Odcizily jsme se. Tak moc. Jako by mi ji někdo vyměnil.

Doufala jsem, že se to změní, aniž bych musela jakkoli zasahovat. Potřebovala jsem získat čas. Prosila jsem o něj každíčký den, ale marně. Vzdalovala se mi rychleji než gazela letící planinou.

Bolest, kterou mi to způsobovalo, byla nesnesitelná, mrazivá...

Kapitola 1 / ELIŠKA

„Au,“ vyjekla jsem, když mi spolužačka Klára přibouchla hlavu do skřínky, kde jsem zrovna lovila učebnice.

„Sorry, ty toho naděláš,“ obrátila oči v sloup a mávla rukou.

To dělá ona na mě? Co si o sobě myslí? Nebylo to poprvé, co mi něco takového udělala. Proboha, jsme na vysoké poslední rok! Šikany jsem si užila dost na základce i na střední.

Udělala jsem pár kroků k ní a našťavaně ji chytila za paži. „Nech mě na pokoji, nebo si to s tebou budu muset vyřídit.“

„Jak asi? Zavoláš na mě velkého brášku? Nebud' směšná,“ vrhla na mě zlostný pohled.

„Ne, nejsem mimino, aby za mě moje spory musel řešit někdo jiný. Říkám ti naposledy, ať mě necháš být.“ Zesílila jsem stisk.

„Oukej, ale pusť mě! Máš šílenou sílu. Jsi vůbec ženská?“ odfrkla, promnula si paži, kterou jsem pustila, a vzdalovala se ode mě dál. Po cestě ještě brblala.

Vrátila jsem se ke skřínce. Prsty jsem odhrnula vlasy, které mi spadly do obličeje, a vytáhla hledanou učebnici. *Buněčná biologie, třetí díl*. Přejela jsem dlaní po hřbetu, naštěstí se jí nic nestalo. Nejzajímavější předmět, jaký jsem na téhle škole studovala.

Zavřela jsem dvířka a vydala se na další hodinu. Dnešní den měl být delší, než mi bylo milé. *Ještě že dnes nemusím na trénink.*

Postarší profesor nám zrovna vysvětloval zajímavosti, které se dozvěděl z nejnovější americké studie, když do posluchárny vtrhl Eduard. Místnost byla malá a zvuk otevřených dveří vyrušil všechny studenty sedící v lavicích.

Přelétl nás všechny pohledem, až se zastavil u profesora, který na něj nijak nereagoval. Posadil se do nejbližší lavice.

Pfr! Co ten si o sobě myslel. Celé dny někde poletoval. Ukázal se jednou za čas, asi když se zrovna nudil. Spolužák Kryštof

mi tvrdil, že má individuální vzdělávací plán. Netušila jsem, co to znamená, ale očividně mu to zajistilo nižší docházku, než jsme museli plnit my ostatní.

Prohlížela jsem si jeho delší černé vlasy, které si prohrábl, a napil se z lahve kofoly položené na stole před sebou.

Dlouhé vlasy se mi na mužích vždy líbily, působily tak sexy. *Bože, jak to o něm přemýšlím...* vyděsila jsem se.

Jako na povel se otočil a mrkl na mě. Potom se vrátil k profesorovu výkladu.

Můj nejlepším kamarád Kryštof do mě štouchl.

„Něco mi uniklo?“ Několikrát pozvedl obočí.

Podívala jsem se mu do jeho jasně zelených očí a musela se pousmát.

„Ani omylem,“ odfrkla jsem si.

„Vidím to na vlastní oči, zase jsi ho špehovala.“ Drcnul do mě.

„To určitě. Asi máš halucinace.“

Naše dohady přerušil vibrující mobil, na kterém se rozsvítila příchozí zpráva.

Páteční trénink se přesouvá na dnešek. Patrik

Chytila jsem si hlavu do dlaní. Mohl se dnešní den ještě víc podělat? Neměla jsem šanci ani stihnout večeři. *Máma bude nadávat.*

„Jaký jsi měla den?“ uvítala mě zvesela máma, hned jak jsem dorazila domů.

Pohled mi padl na moje dvojče, které si u kuchyňského stolu něco čmáralo do skicáku. Bratr ke mně zvedl oči, unaveně pokrčil rameny a kreslil si dál.

„Ale jo, ušlo to. Asi už jste po večeři, vidí?“ Přelétla jsem očima prázdný stůl a džez plný nádobí.

„Ano, nemáš chodit tak pozdě. Pepa to celé dojedl. Co se stalo tentokrát?“ Máma si založila ruce v bok a utěrku odhodila na kuchyňskou linku.

„Já si opravdu nevymýšlím, přesunuli nám páteční trénink, prý se tam má konat zkouška na maturitní ples.“

„Ale to je mi náhoda, nebyla to minulá výmluva? Podle mě máš kluka a nechceš nám to říct.“

„Mami, jsem dospělá. Většinou se tak i chovám, takže kdybych ho měla, věř mi, že jsi první, kdo se o tom dozví.“

Sebrala jsem z linky sáček se sójovými rohlíky a rozhodla se, že si je namažu a půjdu se učit. Sice byl začátek školního roku, ale mě letos čekala bakalářka a státnice, nemohla jsem si dovolit polevit.

Talířek s večeří jsem si odnesla do pokoje, který se nacházel v přízemí, kousek od kuchyně. Zavřela jsem za sebou dveře a došla až ke stolu, kde jsem otevřela laptop, abych napsala Kryštofovi. U pracovního místa jsem měla velké okno s výhledem do zahrady. Milovala jsem ten pohled na krajinu na dosah dlaně.

Eliška: Ahoj, co děláš?

Kryštof: Čau, super, paríme s klukama wowko. Přidáš se?

Eliška: Dnes ne, musím se učit. Máma mě podezírala, že mám kluka. Prý si vymýšlím pozdní příchody kvůli němu.

Kryštof: Ty a kluka? Copak je slepá? Ty žádnýho nepotřebuješ, vystačíš si dokonale sama.

Eliška: A tak to i zůstane. Žádní kluci, žádné problémy. Potřebuju se soustředit na školu a tanec.

Kryštof: Já vím. Hele začíná nám další kolo, tak zítra ráno v kavárně?

Eliška: Zítřka.

Nikoho jsem ve svém životě nepotřebovala. Bylo však těžké se o tom přesvědčovat, když mé vnitřní já občas křičelo, že chce opak.

Kapitola 2 / MATYLDA

Samozřejmě že byla moje dcera dospělá a já se zařekla, že jí nikdy nebudu kecat do života, ale byla ve věku, kdy už dcery mých známých domů běžně vodily kluky. Jenže Eliška nikdy ani jednoho. Mohlo to souviset s tím, co se jí stalo s Markem, ale to už bylo dávno...

Oproti svému bratrovi působila jako světica. Byla tak moc odlišná od svých vrstevníků. Zodpovědná a cílevědomá. Hodně se podobala mé tchyni Janě. S tou jsme se sice před narozením dvojčat rozešli ve zlém, ale postupem času nám to začalo být líto. Šla se léčit, uznala chybu... Posílali jsme jí fotky dětí, aby s nimi byla v kontaktu alespoň na dálku, ale k osobní schůzce měl můj manžel problém svolit.

Do mě a Jakuba měla Eliška ve všem daleko. Dokonce i do bratra Josefa. Nikdy by mě nenapadlo, že budou jako dvojčata tak odlišní.

„Něco tě trápí?“ zeptal se mě Jakub, když jsem ležela v posteli a zírala do stropu. Každý večer jsme se scházeli v naší útulně zařízené ložnici a povídali si.

„Eliška.“ Nebylo třeba to víc rozvádět.

„Nějaký problém ve škole?“ otočil se na mě.

„Ne... něco mi tají. Chodí domů čím dál později a vždycky má nějakou parádní výmluvu.“

„Vždyť víš, jak to umělci mají. Prostě toho má moc. Nech ji žít. Nebylo to vždycky tvé předsevzetí?“ Pohladil mě po vlasech.

„Ano, ale když jsou děti malé, plánuje se to lépe. Mám o ni strach.“ Přetočila jsem se na bok a zapíchla do něj pohled.

„Buď ráda, že je svědomitá. Mně dělá starosti spíš Josef. Pořád si něco čmárá, ale žádná stáž mu ještě nevyšla. Myslíš, že se někde uchytí?“

„Určitě, a i kdyby ne, půjde dělat něco jiného. Pamatuješ? Vysoká škola není všechno,“ připomněla jsem mu naši dřívější dohodu.

„Jasně, snad máš pravdu. Víš, možná bych měl řešení.“ Dvakrát nadzvedl obočí a hřejivě se na mě usmál.

„Jsem jedno velké ucho.“

„Mohli bychom jim nechat náš starý byt. Stejně akorát leží ladem. Oni by byli dokonalí nájemníci. Josef už stejně nechce dál studovat, tak by se osamostatnil, a jakmile bude vydělávat, může začít přispívat na provoz.“

„Hmm, necháme si to ještě rozležet, jo?“

„Dobře, tak sladké sny.“

„Dobrou.“ Lehla jsem si na záda a počkala, než přese mě přehodí paži a přivine mě k sobě.

Vypnout hlavu se mi ovšem nedařilo. Myšlenky mi létaly sem a tam a já se snažila přijít na to, co má moje dcera za starosti. Jakubův plán nezněl špatně. Až na to, že ti dva měli před státnicemi a do toho oba ještě zvládali koníčky. Jenže asi nastal ten správný čas vypustit je z hnízda. Byt byl sice třicet kilometrů daleko, ale aspoň by nás neměli rovnou za zadkem. Rozhodla jsem se na to kývnout.

Kapitola 3 / ELIŠKA

„Vy chcete, abychom se odstěhovali?“ vytřeštila jsem na rodiče oči a periferně sledovala bráchu, jak se k tomu postaví on.

Seděli jsme všichni v kuchyni u jídelního stolu a před sebou jsme měli kávu. To jediné, co naše máma uměla uvařit dokonale.

„Ne nutně, jen nás napadlo, že by to pro vás mohla být dobrá zkušenost. Vaši vrstevníci bydlí na koleji nebo v podnájmech, my vám nabízíme vlastní byt.“ Máma se podívala na tátu a ten souhlasně přikývl.

„Hele, ségra, mně se to zdá jako super nápad. Nikdo nás nebude kontrolovat, budeme moct chodit domů, kdy chceme...“ Provokativně zamrkal na mámu. Seděl naproti mně, takže jsem na něj měla dobrý výhled.

„Hahaha, ty jsi zase vtipnej. Já nedělám nic špatného!“ obořila jsem se na něj.

„Jasně, všichni ti to tady žereme. Takže jak? Já tam klidně půjdu sám.“

„To ne, byli bychom klidnější, kdybyste šli spolu, co?“ podívala se máma zase na tátu.

„Taky si myslím,“ podpořil ji.

„Tak jo,“ slyšela jsem se říct a usmála se na Pepu. Trocha svobody by mi právě teď bodla. Jen jsem se děsila praní prádla a obstarávání jídla. Ale měli jsme na to být dva, brácha se bude muset smířit s tím, že všechno nemůžu dělat jen já. Pá pá, mama servis. Ahoj svobodo.

Stěhovací den jsme naplánovali hned na sobotu.

Kryštof zrovna táhl velkou krabici, přes kterou ani neviděl. Viděla jsem zpoza ní jen jeho krátce střižené kudrnaté vlasy.

„Ty mi dávaš, holka, aspoň mě nasměruj, jinak zakopnu a rozbiju si čumák,“ smál se a balancoval na prahu mého nového obydlí.

„Doleva, vpravo je klika od záchodu,“ křikla jsem na něj a dala si ruce před ústa v úžasu, že to nakonec vybral.

„Tak kam si to přejete dát, paninko?“ hvízdnul.

„Někdy se chováš jako puberták, jakápak já jsem paninka. Hoď to támhle vedle sedačky.“

„Kde máš bráchu? Dřeme se tu jako koně sami...“

„Ani se neptej,“ odfrkla jsem si a opřela se o futra v obývacím.

„Takže honí ženský? Já se ti divím, že s ním chceš bydlet.“ Setřel si pot z čela.

„Já sobě taky, ale sama tu být nemůžu, to by naši nedali...“

„Chápu. Tak ho to nech alespoň vybalit,“ ušklíbl se.

„Rozkaz, šéfe.“

Kryštof mi byl skvělým kamarádem už od prváku. Jakmile jsem potřebovala poradit, nikdy mi neodmítl pomoc. Někdy jsem si říkala, co tak chytrý kluk dělá na biologii na pajdě. Určitě by mohl studovat v Praze nějakou chemicko-technologickou školu.

„Nepřemýšlíme, makáme, práce se sama neudělá,“ drcnul do mě a vytrhl mě tak z myšlenek.

„Už jdu,“ houkla jsem znaveně. *Ještě jednou dám tři patra po schodech a upadnou mi nohy.*

Večer už jsem padala únavou. Mohla jsem si konečně dopřát lenošení v nové posteli. Naši se pláclí přes kapsu a poříдили nám i nábytek. Něco však zůstalo staré. Zařídila jsem si to tu do modra, protože mě ta barva uklidňovala a já se v takovém prostředí cítila dobře.

Zrovna jsem projížděla sociální sítě a prokrastinovala tím nejhorším možným způsobem, když se mi pohled zastavil na fotce, kde stál Kryštof vedle Eduarda.

Zamrkala jsem a snažila se přijít na to, jestli se nejedná jen o sen. Nechápal jsem, proč mi ten kluk tak leze na nervy, ale tohle byl vrchol. Proč stál vedle mého nejlepšího kamaráda?

Vytukala jsem zprávu.

Eliška: Můžeš mi vysvětlit, co děláš s Edou na fotce?

Odpovědi jsem se nedočkala, a tak jsem si odfrkla, našťavaně zaklapla notebook a přetočila se na záda. Kryštof měl přede mnou tajemství.

Za celé dva roky, co jsem ho znala, přede mnou nikdy žádné neměl. Nebo jsem na to alespoň nikdy nepřišla.

Zavřela jsem oči a spatřila Edovy rty. Měl je velké, určitě musely být měkké na dotek. Představila jsem si, jak mu na ně sahám. Zleva doprava a pak zase zpátky. *Sakra*, na co jsem to myslela? Úplně jsem se pomátla.

Brácha nebyl doma. Soudě podle jeho zprávy jsem mohla být v klidu. Ten si první noc mimo dům rodičů užije a dorazí domů až nad ránem.

Dostala jsem nápad. Prudce jsem se zvedla a začala se prohřívát v krabicích, ze kterých jsem nejprve musela strhnout pevně přelepenou izolepu.

„Ááá, tady tě mám,“ vytáhla jsem saténový sáček a z něj maličký žlutý vibrátor. Fantazii se meze nekladou a já se potřebovala po dlouhém dni uvolnit.

Pro jistotu jsem zabouchla dveře a otočila klíčem, svalila se na postel a zajela si zapnutým přístrojem na klitoris. Nejprve jsem nastavila nejnižší stupeň, hodlala jsem si tu slast pořádně vychutnat. *Takže, kde že jsem to skončila?* Ach, ano... Eduard a jeho rty.

Dotýkám se jich, přejíždím sem a tam, potom ruku posunu přes krk až na jeho odhalenou hrud'. Naše rty se setkají. Jemně ho ochutnávám a zjišťuji, že voní po kofole. Nic jiného jsem ho nikdy neviděla pít. Oddálím se od něj a začnu se vpíjet do jeho očí. Má v obličeji výraz, který mě propaluje. Neusměje se a to se mi na něm líbí. Prohrábnu jeho dlouhé černé vlasy. Nechám pramínky protékat skrze prsty. Nesnaží se mi jakkoli podlézat nebo se zavděčit. Je neoblomný. I přesto vím, že mě neustále sleduje. Je záhadný.

Zrychlila jsem vibrace a druhou rukou si zajela na prsa. Odhrnula jsem košíček a lehce si zamnula bradavku. Po chvíli jsem se přesunula k druhé.

Mezi nohama jsem ucítila pnutí. Příval energie se na mě řítí jako lavina. Ještě párkrát jsem přejela přes klitoris a vybuchla v slastném orgasmu, který mi pulzoval celým tělem.

Snažila jsem se uklidnit zrychlený dech. Nádech, výdech. Hezky zhluboka.

Vypnula jsem vibrátor, zastrčila ho pod polštář, otočila se na bok a otevřela oči. Pohled toho kluka mě pronásledoval už dva roky. Dva dlouhé roky. *Kdo si myslí, že je?* Naštvaně jsem zmuchlala prostěradlo, až mi zbělely kloubky prstů.

Tyhle fantazie musí skončit.

Jednou provždy.

Kapitola 4 / MATYLDA

„Myslíš, že jsme neudělali chybu?“ zeptala jsem se Jakuba, který se rozčileně přehraboval štosem papírů položených na nočním stolku.

„Mat... už to přestaň řešit. Udělali jsme správně. Osamostatní se. Uvidíš, že za námi ještě rádi sem tam přijedou. A my budeme mít čas na... no ty víš co. Máme celý dům sami pro sebe.“ Upřeně se na mě zadíval. Tváře se mu i po tolika společných letech zabarvily do růžova.

„Na co ty hned nemyslíš. Bojím se o ně...“ musela jsem mu přiznat svůj strach.

„Já vím, ale to se nezmění jinak, než že jim dáme svobodu.“

Doufala jsem, že má pravdu. Většinou ji měl. Ve všem, co se týkalo jich dvou.

„Budu ti věřit. Nechci být úzkostlivá matka,“ snažila jsem se uklidnit.

„Přesně tak, nemůžeme se chovat jako rodiče, co je potřebují mít doma na pupeční šňůře do třiceti. Za pár let se stejně vdají, ožení, budou mít své vlastní rodiny a z nás budou babi a děda.“

„Tak na to snad mají ještě čas...“ Vyděsil mě.

Říkal to tak klidně. Nechápala jsem, kde se to v něm bere.

„Jasně, ale je to jejich život, takže kdyby chtěli...“ Chytil mě za ruku a jemně mi přejel prsty po dlani.

„Já vím, já vím, můžou, co chtějí.“

Jakub mě na jednu stranu uklidnil, ale na druhou mi nasadil brouka do hlavy. Když už se oba rozhodli studovat na vysoké škole i přesto, že jsme jim několikrát vysvětlili, že nám to nepříjde důležité, chtěli jsme, aby ji dokončili. Jenže kdyby si pořídili dítě brzy, jako to kdysi udělala moje máti, mohli by toho pekelně litovat a jejich život by se obrátil vzhůru nohama. Chtěla jsem se vyvarovat chyb vlastní i Jakubovy rodiny tak moc, že jsem si úplně zapomínala užívat krás obyčejného života.

Myslela jsem si, že nejtěžší bude je porodit, potom je naučit chodit, mluvit, odvést je poprvé do školky, školy, utěšovat při zklamání z nešťastné lásky. Prošla jsem si s nimi peklem, když onemocněli. S Eliškou jsem dokonce ležela v nemocnici s mandlemi. Pepa měl problémy s varletem. Zkrátka... mateřství byla větší fuška, než jsem si kdy dovedla představit, a s věkem se to nelepšilo. Možná to bylo ještě horší.

Chtěla jsem se uvolnit, vypnout hlavu a jít dál, jenže jakmile jsem se otočila, Jakub už spokojeně chrápal, všechny papíry rozházené kolem sebe.

Klasika. Dnes si očividně neužijeme.

Kapitola 5 / ELIŠKA

Vlasy jsem si utáhla do pevného drdolu a rty přejela jelením lojem. Na nohy jsem si natáhla pletené návleky a zkontrolovala přezky tančních bot na vysokém podpatku. Tyhle saténové střevíčky jsem měla teprve krátce, proto se ještě krásně leskly. Dlaněmi jsem si

uhladila krátkou taneční sukýnku v růžové barvě, která mi sahala lehce pod zadek. Hotovo. Ještě naposledy jsem se zkontrolovala v zrcadle, pečlivě si uhladila pramínky vlasů gelem a pro jistotu je znovu zafixovala lakem.

Příprava před tancem byla důležitá. Potřebovala jsem udělat tolik věcí, než jsem se mohla vydat na parket a přijít na jiné myšlenky. Vypnout ze světa, kde jsem byla v neustálém stresu.

Tlak ohledně školy a tance jsem si na sebe kladla sama. Věděla jsem o tom. Jenže to nešlo jinak. Obojí bylo smyslem mého života a já zkrátka toužila být ve všem nejlepší. Máma mi občas naznačovala, že to přeháním. Měla jsem to považovat za trestné? Ne...

Rychle jsem se rozcvičila. Oběhla jsem několik koleček a protáhla si svaly zatuhlé z celodenního sezení ve škole.

„Tak šup, šup, pojďte všichni na parket. Dnes si dáme improvizaci jako na soutěži. Vyberu náhodné dvojice, pustím na tři minuty muziku a vy se budete snažit působit jako sešraný pár. Rozumíme si?“ přejel všechny očima trenér Nikolas.

Rozhlédla jsem se po malém tanečním sále. Všechny jsem tu znala od malička. Jezdili jsme spolu na soustředění a snažili se ze sebe každý týden dostávat to nejlepší.

„Eliško, ty budeš s Martinem,“ rychle na nás ukázal a běžel dál.

Neměli jsme moc času. Dnešní lekce měla pouze hodinu a půl.

„Tak jdeme na věc, pořádně to roztočíme,“ mrkl na mě Martin a chytil mě kolem pasu.

Nechala jsem ho. V tanci byly doteky žádané. Nešlo o sexualitu. Nešlo o to, kým jsme ve skutečných životech. Šlo o požitek. Zbavení se stresu. Vypnutí mozku a nastartování srdce. Mohli jsme ukázat, kým jsme, beze slov. Jestli jsme vášniví, nebo stydliví. Vše se dalo vyjádřit tak jednoduše a přirozeně.

„Jedeme!“ zakřičel trenér a zmáčkl tlačítko „Play“ na dálkovém ovladači.

Sálem se rozezněla melodie „Tove Lo“ od Elevator Eyes. Jednalo se o pomalé, trhané tóny, které přímo vybízely k zapojení boků.

Prudce jsem se odrazila od Martinovy hrudi, udělala dva kroky vzad a zvedla ruce nahoru. Párkrát jsem na něj zamrkala, zavlnila se v bocích a ruce po svém těle pomalu sunula až dolů. Opět jsem zakroužila boky, natáhla ruku před sebe a prstem mu naznačila, ať jde ke mně blíž.

Naše těla se propojila do jednoho. Následovali jsme rytmy melodie, až svět kolem nás přestal existovat. Periferně jsem zahlédla, že ostatní se melodii také naplno oddali.

Po skončení skladby Nikolas vypnul muziku a všechny nás přeljel přísným pohledem.

Musela jsem popadnout dech. Dnes jsem se příliš nerozcvičila a bylo to znát.

„Nikdo, rozumějte, nikdo z vás by jako pár s nynějším partnerem neprošel. Myslíte si, že tohle na soutěžích někoho zajímá? Ne!“ zařval na nás, až se prosklená stěna otřásla. „Pustím další a vy se koukejte sebrat. Tanec je vášeň, poddejte se mu. V budoucnu se s vámi nikdo mazat nebude a vy to moc dobře víte, tak podle toho začněte tančit. Naladte se na svého partnera. Nikdy nevíte, koho vám na soutěži vyberou, musíte improvizovat.“

Znovu rozdělil dvojice a já tentokrát dostala Isabel. Ne že by mi vadila, v naší kategorii bylo jedno, kdo s kým tancuje. Šlo o vyjádření pocitů a především o improvizaci, ale přece jen, s muži se mi tancovalo lépe.

Dnešní trénink se mi zdál nekonečný. Těšila jsem se domů, kde mě sice čekalo učení a halda prádla, ale mohla jsem si po všech restech aspoň dát nohy nahoru a sladce usnout...

Domů mě doprovodil Kryštof. Byla jsem mu za to vděčná. Konečně jsem nemusela z tréninků dojíždět na motorce. Mohla jsem se projít pěšky z tanečního studia až k bytu. Cesta sice trvala

dvacet minut, ale to mi nevadilo. Před plněním dalších povinností jsem si krásně vyčistila hlavu.

„Tak jak to dneska šlo?“ usmál se na mě Kryštof a lehce do mě drcnul.

„Po pravdě, už jsem chtěla být doma. Trenér nebyl ani jednou spokojený. Vůbec tomu nerozumím. Podle mě jsem tancovala jako vždycky...“

„Asi ti něco leží na srdci,“ pokusil se mě naťuknout.

„No vidíš to, máš pravdu! Vysvětlíš mi, co sis to dal na Facebook za fotku?“

Vzpomněla jsem si na facebookový důkaz toho, že mi něco tají. Navíc mi ani neodepsal na zprávu.

„Já? Fotku? Co blázníš?“ vypadal dotčeně.

Pravdou ale bylo, že Kryštof moc fotek nepostoval. Přišlo mu to zkrátka ujeté. Tak proč teď ta změna?

„Připomenu ti to. Ty, Eduard a nějaký kus kovu na kolečkách,“ odfrkla jsem si a oplátila mu drcnutí.

„Au, nejsi nějaká moc naspídaná na to, že jsi po tréninku?“ promnul si paži, ale k odpovědi se stále neměl.

Líbilo se mi, že to není žádný vysportovaný machýrek, ale úplně normální kluk bez obřích bicáků.

„Řekneš mi to? Leze to z tebe jak z chlupatý deky. Muselo ti být jasný, že na to přijdu.“

„Ježiši, jo, pořád. No tak jsem se s ním chtěl vyfotit, protože vyhrál ETS závod v Německu. Sice tam nebyla úplně celá světová špička, ale porazil ty, co dorazili, a to je velký úspěch.“

„Co? Porazil v čem?“ zastavila jsem se a čekala na odpověď.

Šli jsme po setmělé cestě a kolem nás se trousilo jen pár pejskařů.

„Nedělej hloupou. V RC autíčkách. Vždyť víš, že mě baví jezdit online. No a on je jezdí taky, ale na rozdíl ode mě na živo.“ Rozhodil ruce do stran.

Neudržela jsem v sobě záchvat smíchu.

„Tak čemu se směješ tentokrát?“ Zamračil se a mně bylo jasné, že si dnes veganskou zmrzlinu nedáme. Urazila jsem ho. Na zdravou dobrotu jsme chodili po každém tréninku.

„Takže on si jezdí autíčkem na dálkový ovládání a kvůli tomu je potřeba se s ním fotit? Vždyť je to směšný.“ Dál jsem se dusila smíchy a na jeho city nehleděla.

„Směj se, jak dlouho chceš, ale tohle je naposledy, co jsem tě doprovázel domů. Eda je v tom, co dělá, dobřej. Dřív jsem nevěděl, že jezdí, ale několikrát jsme se potkali v menze a prohodili pár slov.“ Založil si ruce na hrudi a vydal se dál beze mě.

„Promiň, nemyslela jsem to tak. A jak se to jmenuje? Dá se to někde vyhledat?“ Doběhla jsem ho.

„Najednou tě to zajímá? Nepovídej.“ Zněl sice stále našťavaně, ale vyťukal na YouTube pár hesel, až se objevila závodní dráha plná aut.

Vyvalila jsem na displej oči. „Tohle on jezdí? Vždyť je to strašně rychlý! Já si představovala nějaký malý autíčka, jako si s nimi děti chodí hrát na hřiště.“ Najednou jsem se cítila trapně.

„Ne, to opravdu nejsou autíčka z hračkářství. Takovýhle model včetně elektroniky může stát i třicet tisíc. A to mi věř, že kdyby můj táta závodil, byl bych v sedmém nebi, protože bych mohl jezdit na opravdové závody, ne jen na počítači. Teď už jsem na to ale starěj. Tohle musíš jezdit od mala, abys v tom mohla uspět.“

„V jednadvaceti starěj? Vážně?“ nechápala jsem proč.

„Ty tomu houby rozumíš, radši pojď, dáme si zmrzku.“

„Já myslela, že si ji dnes nezasloužím,“ zamrkala jsem na něj a nasadila štěněcí pohled.

„Udělám výjimku, ale koukej se zase tvářit normálně.“

„Rozkaz,“ souhlasila jsem. Musela jsem se ovšem tajně zasmát. Věděla jsem, co na něj platí.

Proč jen byl Eda jedna velká záhada...

Kapitola 6 / MATYLDA MINULOST

„Eliško, prosím, neplakej,“ šeptala jsem jí do vlásků a kolébala se s ní ze strany na stranu. Pepa už dávno spokojeně spinkal a já měla strach, že nás zaslechne a probudí se taky. Jedno řvoucí dítě se dalo jakž takž zvládnout, ale dvě už bych nepřežila. Jakub byl dnes do noci v práci kvůli inventuře a já na ně byla sama.

Stála jsem v ložnici a těkala očima do šera. Větší únavu jsem snad cítit nemohla.

„Zkusím ti zapívat, ano?“ zaškemrala jsem. Míra mé zoufalosti byla veliká. „Dobrou noc, má milá, sladce spi...“ pobrukovala jsem dál a dál, až se malá konečně utišila. Byla od narození mnohem náročnější než Pepík. Narodili se sice jako dvojčata, ale každý se projevoval úplně jinak.

Teď měli půl roku. Zatímco Pepík ho spokojeně prospinkal, Eliška neustále plakala. Několikrát jsem se na to ptala dětské lékařky, ale ta mi neustále opakovala, že některé děti jsou citlivější na podněty než jiné a že jí u nás doma něco může vadit. Ale co? Žili jsme ve starším domě, jehož koupí Jakub po porodu narychlo zorganizoval. Neměli jsme tenkrát peněz nazbyt, ale shodli jsme se na tom, že chceme své děti vychovávat na venkově nedaleko Plzně.

Eliška mi v náruči nakonec spokojeně usnula, já ji nanejdříve opatrně položila do postýlky a vydala se do sprchy i s chůvičkou, kterou jsem odložila na umyvadlo. Pustila jsem proud horké vody a nahá si pod něj vlezla. Prameny vody mi nemilosrdně bubnovaly do ramen a já si tu chvíli užívala. Ticho, klid... dokud se chůvička nerozzářila a já z jejího reproduktoru neuslyšela opětovný pláč.

„Do háje!“ zařvala jsem a vypnula příval vody. „Kéž bychom měli aspoň jednu fungující babičku, která by mi ulevila.“ Bouchla jsem pěstí do hromady ručníků naházených na sušičce. Byly sice vyprané a vysušené, ale neměla jsem nikdy čas je složit. Jeden jsem popadla, zamotala se do něj a utíkala k Elišce.